

ÖRÖK SZÖVETSÉG

Április 17., szombat délután

Fájdalom töltötte be a mennyet, mikor tudatára ébredtek, hogy az ember elveszett, hogy a világ, amit Isten teremtett, halandókkal lesz tele, akiknek fájdalom, nyomor, betegség és halál lesz a sorsuk, és hogy a bűnösök számára nincs mentség. Ádám egész családjának meg kell halnia. Ezután láttam a szeretetteljes Jézust fájdalmas aggodalom kifejezésével az arcán. Láttam csakhamar, amint az Atyát övező sugárzó fényhez közeledett. [...] Mialatt Krisztus az Atyával beszélgetett, az angyalok aggodalma tetőfokára hágott. Háromszor zárta magába Jézust az Atyát övező fenséges fényár. Amikor harmadszor is visszatért az Atyától, mi is megpillanthattuk alakját. Arca nyugodt volt, minden aggodalomtól mentes, és olyan nyájasság és szelídség ömlött el rajta, melyet lehetetlen leírni. Majd tudatta az angyalok karával, hogy van mentség az elbukott ember számára, hogy Atyjához esedezett, és engedélyt kapott rá, hogy saját életét mutassa be engesztelő áldozatul az emberiségért, bűnüket hordja, és elszenvedje a halálos ítéletet. Így nyitott utat, melyen át az emberiség a múltban elkövetett bűneiért az Ő vérének érdemeiért bűnbocsánatot nyerhet, és engedelmissége által újra visszatérhet abba a kertbe, ahonnan kiűzetett. Akkor majd újra közeledhetnek az élet fájához, és ehetnek annak halhatatlanságot adó gyümölcséből, amelyhez minden jogukat elvesztették. – *Tapasztalatok és látomások*, 149. o.

Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak tekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át fognak kutatni. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztje lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az

önmegtagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; és hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakó Atya jellemét mutatta be. – *Jézus élete*, 19. o.

Istenünk szavára hallgat a menny és a föld, és Ő pontosan tudja, mire van szükségünk. Mi csak rövid távolságot látunk be magunk előtt, de „nincsen oly teremtmény, amely nyilvánvaló nem volna előtte, sőt, mindenek meztelenek és leplezetlenek annak szeme előtt, akiről mi beszélünk” (Zsid 4:13). Az Úr magasan trónol a föld nyugtalansága fölött. Isteni tekintete előtt nincs titok. Nagy és zavartalan örökkévalóságából rendeli el, amit jónak lát.

Az Atya tudta nélkül egyetlen veréb se hull a földre. Sátánt az Úr iránti gyűlölete arra vezeti, hogy az állatokat is pusztítsa. Csak Isten védő gondoskodása óvja meg a madarakat, hogy örömeinkkel felvidíthassanak bennünket. Ő a verebekről sem feledkezik meg: „Ne féljete azért; ti sok verebecskénél drágábbak vagytok.” (Mt 10:31) – *Bizonyságtételek*, VIII. köt., 272–273. o.

Április 18., vasárnap – Jahve és az ábrahámi szövetség

Az özönvíz után az emberek elszaporodtak a földön, és a gonoszság is nőtt. A bálványimádás csaknem általánossá vált, és az Úr végül is magára hagyta a megrögzött törvényrontókat, hogy gonosz útjukat kövessék. Közben Sém leszármazottai közül Ábrahámot választotta ki. Őrá bízta a törvény megőrzését a jövő nemzedékek számára.

Abban a korban a bálványimádás gyors ütemben lopakodott be, és hadat viselt az igaz Isten imádása ellen. Ábrahám mégsem lett bálványimádó. Bár apja is az igaz és hamis istenimádat között ingadozott, és igazságismeretébe hamis elméletek és bálványimádó szokások vegyültek, Ábrahám távortartotta magát az elhajlástól. Nem szégyellte a hitét, és nem igyekezett titkolni a tényt, hogy Istent teszi bizalmává. Oltárt épített az Úrnak, és segítségül hívta az Úr nevét. [...]

Ha Ábrahám szövetsége alatt lehetetlen lenne megtartani Isten törvényét, mindannyian elvesznénk. Ábrahám szövetsége a kegyelem szövetsége volt. „Kegyelem által tartattatok meg.” (Jn 1:11–12. verseit idézi.) – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1092. o.

A VAGYOK örökkévaló jelenlétet jelent. A múlt, a jelen, a jövő egy és ugyanaz Isten számára. Az Úr olyan valóságosan látja maga előtt az elmúlt történelem legtávolabbi eseményeit, mint mi az előttünk lepergő eseményeket. Nem tudjuk, mi vár ránk, és ha tudnánk, sem járulna hozzá örök javunkhoz. Isten így lehetőséget kínál nekünk, hogy gyakoroljuk hitünket, és a mindenható VAGYOK-ba vessük bizalmunkat. – *A Te Igéd igazság*, I. köt., 1099. o.

Isten így szól hozzánk: „Megáldalak téged... és áldás leszel.” (1Móz 12:2) [...]

Csodálatos, csodálatos szavak, szinte hihetetlenek! A világok Teremtője úgy szereti azokat, akik az Ő szolgálatára szentelik magukat, mint ahogy a Fiát szereti. Itt és most is ilyen nagyszerű mértékben árasztja ránk jóságát és kegyelmét. Nekünk adta a menny fényét és fenségét, és vele együtt nekünk adta a menny minden kincsét. Számos ígérete, amely az eljövendő életre szól, már ebben az életben pompás ajándékokban mutatkozik meg. Azt akarja, hogy kegyelmének tárgyaiként élvezzük mindazt, ami nemesíti, tökéletesíti és emelkedetté teszi jellemünket. Vár az alkalomra, amikor az ifjúságot felruházhatja felülről jövő erővel, hogy Krisztus vérfojtós zászlaja alá állhassanak; hogy úgy dolgozzanak, ahogy Ő dolgozott; hogy biztos ösvényre vezessenek lelkeket; hogy sok ember lábát helyezték rá a korszakok Sziklájára.

Mindazok élvezhetik Isten segítségét és kegyelmét, állandó jelenlétét és megtartó erejét, akik igyekeznek a menny nevelési elgondolásával összhangban cselekedni. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 405. o.

Április 19., hétfő – 'Él Saddaj

Isten Ábrahámot választotta hírnökéül, hogy rajta keresztül világosságát közvetítse a világ számára. Az Úr szava nem a tetemes nyereség, a nagy megbecsülés és világi megtiszteltetés kecsegtető kilátásának elébe teregetésével jött hozzá. „Vonulj ki országodból, rokonságod köréből és atyád házából arra a földre, amelyet majd mutatok neked” szölt az isteni ígéret Ábrahámhoz. Az ósatya engedelmeskedett, és kivándorolt anélkül, hogy tudta volna, hova megy, hogy mint Isten világossághordozója, ő tartsa meg a köztudatban Isten nevét a földön. Elhagyta szülőföldjét, rokonságát és minden a szívének kedves kapcsolatot, mely korábbi életéhez fűzte, hogy zarándok és idegen legyen. [...]

Ábrahám feltétlen engedelmessége az egyik legszembeszökőbb példája a hitnek és Istenre támaszkodásnak a Szentírásban. Csupán a pusztá ígérettel a legparányibb külső bizonyíték nélkül – hogy leszármazottai örökölni fogják Kánaánt –követte az utat, ahova Isten vezette, teljesen és szívből eleget téve a feltételeknek, bizonyos lévén benne, hogy az Úr hűen teljesíti ígértét. Az ősatya oda ment, ahol Isten kijelölte a kötelességét; egyetlen gondolattal telepedett le a bálványimádó nemzetek közé: „Isten szólt; engedelmeskedem a hangjának; Ő majd megvéd.” – *Bizonyágtételek*, IV. köt., 523–524. o.

Emberi bölcsességgel a világ nem képes megismerni Istent. A világ bölcsei tökéletlen ismeretet alkotnak róla az Ő alkotásaiból, mert balgaságukban a természetet és annak törvényeit a természet Ura fölé helyezik. Akinek az ismerete a természetből és nem annak elfogadásából ered, hogy az Atya Krisztusban megjelentette magát, azok csak tökéletlen ismeretet szerezhetnek a Mindenhatóról. Ez az ismeret pedig – ahelyett, hogy felemelő elgondolásokat nyújtana Istenről, és az Ő törvényének való engedelmisséget eredményezné – bálványimádóvá teszi az embereket, akik így, bölcseknek vallván magukat, balgagokká lesznek.

Mielőtt bölcsökké válnak, először balgáknak kell lenniük saját szemükben azoknak, akik úgy vélik, hogy ismeretet szerezhetnek Istenről Jézuson kívül is, aki a Biblia szerint „az Ő valóságának képmása” (Zsid 3:1). Lehetetlen tökéletes ismeretet szerezni az Úrról a természetből, mivel az maga sem tökéletes. Tökéletlen voltában nem tudja bemutatni Istent, nem tudja feltárni az Ő erkölcsileg tökéletes jellemét. De Krisztus személyes Megváltóként jött el a világba, és egy személyes Istent mutatott be. Személyes Megváltónkként távozott a mennybe, és hasonlóképpen fog újra eljönni. Ő az Atya személyének képmása. „Mert őbenne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg.” (Kol 2:9) – *Szemelvények Ellen G. White írásaiból*, I. köt., 295. o.

Április 20., kedd – Ábrámból Ábrahám (1Móz 17:4–5)

A gyengeségekkel és hibákkal telt Jákóbból Istenben hívő ember és ima által isteni fejedelem lett. Sikerét hit által érte el. Az Úr mindenható, az ember azonban korlátolt...

Ki az közülünk, aki megüresítette magát a büszkeségtől és az önbecsüléstől? Ki az, aki az angyallal teljes erejéből megküzdő Jákóbbhoz hasonlóan kész ezt megtenni? A pátriárka minden erejét megfeszítette, mert azt gondolta, hogy egy hitetlen ellenséggel harcol, de az Úr egyetlen érintés által vetett véget a küzdelemnek. Ekkor Jákób rájött, hogy az Úrral harcolt. Lesújtottan kapaszkodott az angyal karjába, és könyörgött neki: „Áldj meg engem!” Az angyal azonban távozni akart: „Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal.”

Most Jákóbon volt a sor, hogy feltételeket szabjon: „Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet. És mondta néki: Mi a te neved? És ő mondta: Jákób. Amaz pedig mondta: Nem Jákóbnak mondatik ezután a te neved, hanem Izraelnek; mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. És megkérdezte Jákób, és mondta: Mondd meg, kérlek, a te nevedet. Az pedig mondta: Ugyan miért kérded az én nevemet? És megáldotta őt ott. Nevezte azért Jákób annak a helynek nevét Peniélnek: mert láttam az Istent színről színre, és megszabadult az én lelkem.” (1Móz 32:26–30) – *This Day With God*, 104. o.

Azután Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, és választott magának egy népet, hogy törvényének letéteményesei legyenek. Sátán csapdákat állított fel e nép elcsábítására és elpusztítására. Jákób fiait megkísértette azzal, hogy kössenek házasságot a pogányokkal, és imádják azok bálványait. József azonban hűséges maradt Istenhez, és hűsége állandó bizonyosság volt az igaz hit mellett. Ennek a fénynek az eloltásán munkálkodott Sátán József testvéreinek irigysége által, mikor eladták Józsefet rabszolgaként egy pogány országba. Isten pedig úgy irányította az eseményeket, hogy éppen ennek köszönhetően az Ő ismerete eljutott Egyiptom népéhez. Potifár házában – éppúgy, mint a börtönben – József olyan neveltetést és kiképzést kapott, amely Isten félelmével társulva felkészítette magas miniszterelnöki tisztsége betöltésére. A fáraó palotájából József befolyása érezhető lett az egész országban, és így Isten ismerete is elterjedt közel és távol, széltében és hosszában Egyiptom földjén. – *Pátriárkák és próféták*, 332. o.

Isten engedte meg, hogy Dániel és társai fogolyként Babilonba kerüljenek, mert így az idegen királlyal és az udvartartásával is megismerethették az egyedül igaz Istent, az ég és a föld Teremtőjét. Ő lépett

közbe, hogy Dániel elfogadást nyerjen az udvarmester előtt. A feddhetetlen magaviseletű Dániel félté az Urat. A körülötte élők sosem látták, hogy letért volna az igaz útról. Az udvarmesternek megtetszett Dániel, mivel Krisztus jellemét tükrözte.

Isten tartja kezében a létezésünket. Ismeri szívünk összes gondolatát, életünk minden cselekedetét. Ezért hát igyekezzetek összhangban élni az Úrral! Törekedjete a magas mérce elérésére! Mennyei angyalok állnak a rendelkezésetekre, és maga Krisztus siet a segítségetekre. – *The Upward Look*, 47. o.

Április 21., szerda – A szövetség állomásai (1Móz 12:1-2)

Sokan képtelenek határozott terveket készíteni a jövőjükre vonatkozóan. Bizonytalanságban élnek. Nem látják ügyeik kimenetelét, és ez sokszor aggasztja, nyugtalanítja őket. Ne felejtsük el, hogy Isten gyermekeinek az élete zarándokélet ezen a világon! Nem vagyunk elég bölcsék saját életünk megtervezéséhez. De nem a mi dolgunk a jövőnket kialakítani. „Hit által engedelmeskedett Ábrahám, mikor elhívatott, hogy menjen ki arra a helyre, amelyet örökölendő volt, és kiment, nem tudván, hová megy.” (Zsid 11:8) [...]

Nagyon sokan, miközben ragyogó jövőt terveznek maguknak, kudarcra ítélik az életüket. Engedd, hogy Isten készítsen tervet a számodra! Kisgyerekként bízzál annak a vezetésében, aki „híveinek lábait megoltalmazza” (1Sám 2:9)! Isten sohasem vezeti gyermekeit másképpen, mint ahogy ők maguk is választanák, ha látnák kezdettől fogva a véget, és fel tudnák fogni, hogy milyen dicső az a cél, amit a menny munkatársaiként megvalósíthatnak. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 478–479. o.

A szolgaság lelkét támasztjuk föl, ha a törvényeskedő vallás szerint igyekszünk élni, ha a magunk erejéből törekszünk megtartani a törvény követelményeit. Csak amennyiben az Ábrahám szövetsége alá jövőnk, van reménységünk. Ez pedig a Krisztusba vetett hit által való kegyelem szövetsége. Az Ábrahámnak hirdetett evangéliumi örömezenet, melyből reménységét merítette, azonos volt a ma általunk hirdetett örömhírral, melyből a mi reménységünk fakad. Ábrahám Jézusra tekintett, aki a mi hitünk szerzője és bevégzője is. – *A Te Igéd igazság*, VI. köt., 1077. o.

Ésaiás próféta azt a megbízást kapta, hogy tegye nagyon világossá Júda előtt azt az igazságot, amely szerint Isten Izraele közé számítanak majd sokan, akik test szerint nem Ábrahámotól származnak. Ez a tanítás nem volt összhangban korának teológiájával, mégis bátran hirdette a mennytől kapott üzenetét, reményt ébresztve azok szívében, akik az Ábrahám magvának ígért lelki áldások után sóvárogtak. [...]

Amikor Izsák születése előtt nem sokkal Isten megújította a szövetséget, újra világossá tette célját az emberiséggel. „Átala nyer áldást a föld minden népe” (1Móz 18:18) – biztatta az Úr Ábrahámot az ígért gyermekével kapcsolatban. Később pedig a mennyei látogató újra kinyilatkoztatta: „És a te utódod által nyer áldást a föld valamennyi népe...” (1Móz 22:18)

Ennek a szövetségnek mindnyájukat érintő feltételeit jól ismerték Ábrahám gyermekei és leszármazottai. Isten azért szabadította meg a zsidó népet az egyiptomi szolgaságból, hogy áldás legyen a nemzetek számára, és hogy Isten neve ismertté váljon „az egész földön” (2Móz 9:16). Ha engedelmessé válnak a kívánalmainak, messze túlszárnyalják a többi népet bölcsességben és értelmi képességben. Ezt az elsőbbséget azonban azért kell elérniük és megőrizniük, hogy általuk valósuljon meg az Úr szándéka „a föld valamennyi népé”-vel kapcsolatban. – *Próféták és királyok*, 367–368. o.

Április 22., csütörtök – Szövetségi kötelezettségek

Ábrahám a hűséges családfő nemes példáját nyújtotta. Bemutatta a tökéletes engedelmességet, amelyet nekünk is követnünk kell. Az áldást osztó Isten mondta róla: „Mert tudom róla, hogy megparancsolja az ő fiainak és az ő háza népének őutána, hogy megőrizzék az Úrnak útját, igazságot és törvényt tévén.” (1Móz 18:19) Sosem szólt álnokul vagy képmutatóan. Sosem árulta el a rábízott szent küldetést.

Ha Ábrahámhoz hasonlóan együttműködünk az Úrral, akkor a menny jóváhagyására számíthatunk. Ábrahámot különleges módon hívta el az Úr arra a feladatra, hogy tekintéllyel, ugyanakkor szeretettel irányítsa a családját. Isten törvényeket adott nekünk, amelyeket be kell tartanunk, és ha ezektől eltérünk, akkor bünt követünk el. Áron vétettünk. A hit és a cselekedetek kell, hogy bennünket elvezessenek a tökéletességre Krisztusban. Csak így fogunk az Úr útján járni. Isten csakis

a szelíd és alázatos szívben tud munkálkodni. Igéje a tanácsadónk, hallgassunk a tanításaira. – *The Upward Look*, 249. o.

Gondoljátok azonban meg, hogy az engedelmesség nem csupán a parancsolatokhoz való alkalmazkodás, hanem a szeretet szolgálata. Isten törvénye az Ő valódi, benső lényének kifejezése, a szeretet nagy elvének megtestesülése, mely uralmának alapját képezi mennyen és földön. Ha szívünk Isten képmására alakul újjá, ha szeretete lett belepántálva, nem valósíthatjuk-e meg életünkben az Úr parancsolatait? Ha meggyökerezett a szívünkben ez a szeretet, ha átalakultunk Teremtőnk képmására, akkor teljesedik be az Újszövetség ígérete: „Adom az én törvényemet az ő szívükbe, és az ő elméjükbe írom be azokat.” (Zsid 10:16) Ha a törvény a szívünkbe van írva, vajon nem fog-e élő alapot öltetni az életünkben? Az engedelmisség – a szeretet, hódolat és szolgálát – a tanítványság biztos jele. – *Jézushoz vezető út*, 60. o.

Növekednünk kell hitben, különben nem újulunk meg az isteni képmásra és a menny kívánalmaira: a szeretetre és engedelmisségre. Őszintén kérjük tőle: „Uram, növeld a hitem; adj isteni világosságot, mert a segítséged nélkül semmit sem tehetek.” Alázattal jöjj és hajolj meg a Mindenható előtt; nyisd meg az isteni ígéreteket tartalmazó Bibliát az Úr előtt; helyezd rá tisztségedet; köss szövetséget Istennel, hogy megfelelhess a kívánalmainak; mondd, hogy hinni akarsz az ígéretében minden bizonyíték nélkül. Ez nem elbizakodottság; de ha nem dolgozol buzgón, komolyan és határozottan, Sátán fölényre tesz szert, és te hitetlenségbe és sötétségbe merülsz. – *Tanácsok a szombatiskolai munkához*, 72. o.

Április 23., péntek – További tanulmányozásra

– *Az apostolok története*: „Zsidó és pogány” című fejezet.